

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De iis, qui consiliis obtemperant. cap. lx.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

A ingi socium habebat, morte extinctus fuisset. Ac reliqua etiam animantia, quæ ratione carerent, ea, quibus assueverunt, arctissime complectuntur. se inuicem diuicem

Sedulo ac studiose in peccatis immorari, eiusmodi quendam habitum in animis gignit, qui egre submoueri potest. Inueteratus enim animæ mos, ac vitij studium, temporis longinquitate confirmatum, vix, aut etiam nullo modo curari potest; quippe cum cōsuetudo in naturam ut plurimum migret.

Improbiorum sermonum consuetudo via est ad res ipsas.

Consuetudo, vetustate corroborata, naturæ vim assumit.

Vitia ea, quæ vetustate robur collegerunt, spatio quodam temporis ad emendationem indigent.

B Mos, tempore confirmatus, legis instar habitus est. Nax.

Non facile est ea, quæ consuetudine ac longo tempore culta atque honori habita sunt, conuellere & immutare.

Peccandi consuetudo animam eò prolapsam ad deteriora semper ducit. Chryso.

Magna consuetudinis vis est ad retinendam animam, nec sinendam eam ad pristinum virtutis habitum rursus assurgere. Habitus enim ex consuetudine, natura ex habitu comparatur. Naturam porro immouere, atque immutare difficile est. Nili.

Morbi, quibus diuturno tempore quispiam assuevit, vix iam omnino, aut etiam ne vix quidem depelli ac profligari possunt.

Non facile est animam errore occupatam de sententia deducere.

C Repentina omnium rerum in contraria mutationes periculosissima sunt: ac præsertim cùm vires ea, quæ molestiam afferunt, temporis diuturnitate robur contraxerunt. Philonis.

De iis, qui consiliis obtemperant.

C A P. L X.

D VM AVDISSET Iethro omnia, quæ agebat Moyses in populo, ait, Quid est hoc quod facis in plebe? Cur solus sedes, & omnis populus præstolatur de manè vsque ad vesperam? Cui respondit Moyses, Venit ad me populus querens sententiam Dei. Cùmque acciderit eis aliqua disceptatio, veniunt ad me, ut iudicem inter eos, & ostendam præcepta Dei, & leges eius. At ille, Exod. 18

Non bonam rem facis: stulto labore consumeris, & tu, & populus iste, qui tecum est: ultra vires tuas est negotium: solus id non poteris sustinere. Sed audi verba mea atque consilia, & erit Dominus tecum. Esto tu populo in his, quæ ad Deum pertinent, ut referas quæ dicuntur ad eum: ostendâsque populo ceremonias, & ritum colendi. Prouide autem de omni plebe viros sapientes, & timentes Deum, in quibus sit veritas, & qui oderint auaritiam, & constitue ex eis tribunos, & centuriones, & quinquagenarios, & decanos, qui iudicent populum in omni tempore: quicquid autem maius fuerit, referant ad te, & ipsi minora tantummodò iudicent: leuiusque sit tibi, partito in alios onere. Si hoc feceris, implebis imperium Dei, & præcepta eius poteris sustentare: & omnis populus hic reuertetur ad loca sua cum pace.

Dixit Saul ad puerum, qui erat cum eo: Veni, & reuertamur, ne fortè dimiserit pater meus asinas, & sollicitus sit pro nobis. Qui ait, Ecce vir Dei est in ciuitate hac, vir nobilis: omne quod loquitur, sine ambiguitate venit. Nunc ergo eamus illuc, si fortè indicet nobis de via nostra propter quam venimus. 1. Reg. 9.

Dixit Nathan ad Bethsabee matrem Salomonis, Num audisti, quia regnauerit Adonias, & Dominus noster Dauid hoc ignorat? Nunc ergo veni, accipe consilium à me, & salua animam tuam, filiisque tui Salomonis. Vade, & ingredere ad regem Dauid, & dic ei, Nonne tu, Domine mi rex, iurasti mihi ancillæ tuæ, dicens, Quòd Salomon filius tuus regnabit post me, & ipse sedebit in folio meo? Quare ergo regnat Adonias? Et adhuc ibi te loquente cum rege, ego veniam post 3. Reg. 1.

te, & cōplebo sermones tuos. Ingressa est itaq; Bethsabee ad regē in cubiculo, &c. **F**
 Qui audit increpationes vitæ, in medio sapientium demorabitur. Qui ob-
 temperat, consiliis, sapiens est. Qui custodit redargutiones, gloria afficitur.
 Qui custodit increpationes, amat animam suam. Qui custodit increpationes,
 sapientiam consequetur. Si argueris hominem prudentē, inuenies sensum.

Basil. Non conuenit hucusque duntaxat oratione progredi, ut peccantem coarguas. Hoc enim
 Non satis demidia tantum medicina pars est. Etenim morbi magnitudinem egrotanti ostendere, ut
 est egrotum morbum ostendere. depellendo malo, quam par sit, curam adhibeat, vtile quidem est: at hic eum relinquere, nec
 ad sanitatem velut porrecta manu ducere, nihil aliud fuerit, quam eum, qui egrotat, mor-
 bo opprimendum deserere.

Nāz. in Tetrašt. Oculus tuetur cetera: at se non videt.

Ac ne quidem cetera, nimis si cecurit.

Ergo monitorem rebus in cunctis habe.

Manus requirit nam manum, pes & pedem.

Viri excelsi animo præditi hoc est, amicorum potius libertate, quam inimicorum af-
 sentatione delectari.

De iis, qui consilia respuunt, ac reprehendi moleste ferunt.

CAP. LXI.

H

2. Reg. 24.

Scholium.

Pro. 9.
15.

Amos. 5.

Mat. 18.

Basil.

Nāz.

Amos. 5.

DIXIT rex ad Ioab principem exercitus sui, Perambula omnes
 tribus Israël à Dan vsque Bersabee, & numerate populum. Di-
 xitque Ioab regi, Quid sibi Dominus meus rex vult in re hu-
 iusmodi? Obtinuit autem sermo regis, &c.

Sciendum est Dauidem, quod consilium repudiasset, septuaginta
 hominum millia amisisse.

Noli arguere derisorem, ne oderit te. Qui arguit derisorem, ipse iniuriam sibi
 facit: & qui arguit impium, sibi maculam generat. Qui increpationes odit, mo-
 nietur turpiter. Non amabit stultus eos, qui se arguunt.

In aures stulti nihil dic: ne fortè subfannet prudentes sermones tuos.

Odio habuerunt corripientem in porta. Omnes arguentes in portis infe-
 ctati sunt.

Si peccauerit in te frater tuus, vade, & corripe eum inter te, & ipsum solum. Si
 te audierit, lucratus eris fratrem tuum. Si autem te non audierit, adhibe tecum ad-
 huc vnum vel duos, ut in ore duorum aut trium stet omne verbum. Quod si
 non audierit eos, dic Ecclesie. Si autem Ecclesiam non audierit, fit tibi sicut Eth-
 nicus & Publicanus.

Homo, qui aliorum consilio vti recusat, nauis est gubernaculi expers. Qui medicinam
 sibi à fratre adnotam repudiat, sibi ipse repugnat.

Anima omnis, quæ admonitionem respuit, incurabilis est.

O singularem stuporem, aut si quod aliud aptius vocabulum huic vitio tribui potest!

Quos tanquam bene de nobis meritos amare oportebat, eos tanquam hostes vlciscimur, odio

videlicet habentes eos, qui in portis arguunt, ac pium sermonem execrantes. Atque ita de-
 mum iis, qui benevolentia erga nos affecti sunt, grauius bellum illaturos nos existimamus,
 si nos ipsos quamplurimis malis mulctauerimus: peri de videlicet atque ij, qui carnes suas
 commordentes, aliorum carnes arrodere sibi videntur.

De castigatione: & quod alienis malis castigari debeamus.

CAP. LXII.

Auferes